Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (tredje avdelningen)

den 15 juni 2017*

”Begäran om förhandsavgörande — Domstols behörighet på privaträttens område — Förordning (EU) nr 1215/2012 — Artikel 7 led1 — Begreppen ’talan avser avtal’ och ’avtal om utförande av tjänster’ — Regresstalan mellan medgäldenärer som är solidariskt betalningsansvariga enligt ett kreditavtal — Fastställelse av uppfyllelseorten för kreditavtalet”

I mål C-249/16,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av Oberster Gerichtshof (Högsta domstolen, Österrike) genom beslut av den 31 mars 2016, som inkom till domstolen den 2 maj 2016, i målet

Saale Kareda

mot

Stefan Benkö,

meddelar

DOMSTOLEN (tredje avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden L. Bay Larsen samt domarna M. Vilaras, J. Malenovský, M. Safjan (referent) och D. Šváby,

generaladvokat: Y. Bot,

justitiesekreterare: A. Calot Escobar,

efter det skriftliga förfarandet,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

— Saale Kareda, genom C. Függer, Rechtsanwalt,

— Stefan Benkö, genom S. Alessandro, Rechtsanwalt,

— Europeiska kommissionen, genom M. Heller och M. Wilderspin, båda i egenskap av ombud,

och efter att den 26 april 2017 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

* Rättegångsspråk: tyska.

Dom

1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artikel 7 led 1 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1215/2012 av den 12 december 2012 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (EUT L 351, 2012, s. 1).

2 Begäran har framställts i ett mål mellan Stefan Benkö och Saale Kareda angående ersättning för månatliga avbetalningar enligt ett gemensamt kreditavtal, vilka betalats av Stefan Benkö på grund av att Saale Kareda inte betalat.

Tillämpliga bestämmelser

Unionsrätt

Förordning nr 1215/2012

3 Det framgår av skäl 4 i förordning nr 1215/2012 att förordningens syfte är att, för att den inre marknaden ska fungera väl, införa ”bestämmelser som gör reglerna om behörighetskonflikter på privaträttens område mer enhetliga, så att domar som meddelats i en medlemsstat kan erkännas och verkställas enkelt och snabbt”.

4 Skälen 15 och 16 i förordningen har följande lydelse:

> ”(15) Behörighetsbestämmelserna bör uppfylla kravet på förutsebarhet och bygga på den allmänna principen om svarandens hemvist. Det bör alltid kunna gå att bestämma vilken domstol som är behörig utifrån denna princip, utom i vissa bestämda fall när tvistens art eller hänsynen till parternas rätt att själva avtala om behörig domstol gör det berättigat att använda något annat kriterium om anknytning. I fråga om juridiska personer måste hemvisten kunna bestämmas på ett objektivt sätt så att de gemensamma reglerna blir överskådliga och behörighetskonflikter kan undvikas.
>
> (16) Principen om att domstolen där svaranden har hemvist är behörig bör kompletteras med alternativa behörighetsgrunder i de fall där det finns en nära anknytning mellan domstolen och tvisteföremålet eller då detta krävs för att underlätta en korrekt rättskipning. Detta kriterium om nära anknytning bör säkerställa ökad rättssäkerhet och förhindra att svaranden kan stämmas i en domstol i en medlemsstat som han eller hon inte rimligen kunde förutse. Detta är viktigt, särskilt i tvister om utomobligatoriska förpliktelser som härrör från kränkningar av privatlivet eller personlighetsskyddet, inbegripet förtal.”

5 Reglerna om domstols behörighet återfinns i kapitel II i förordningen. Detta kapitel innehåller bland annat avsnitten 1, 2, och 4, med rubrikerna ”Allmänna bestämmelser”, ”Särskilda behörighetsbestämmelser” respektive ”Behörighet vid konsumenttvister”.

6 I artikel 4.1 i förordning nr 1215/2012, som ingår i kapitel II, avsnitt 1, föreskrivs följande:

> ”Om inte annat föreskrivs i denna förordning, ska talan mot den som har hemvist i en medlemsstat väckas vid domstol i den medlemsstaten, oberoende av i vilken stat han eller hon har medborgarskap.”

7 I artikel 7 i förordning nr 1215/2012, som ingår i kapitel II, avsnitt 2, föreskrivs följande:

”Talan mot en person som har hemvist i en medlemsstat får väckas i en annan medlemsstat:

1. a) Om talan avser avtal, vid domstolen för uppfyllelseorten för den förpliktelse som talan avser.
   b) Vid tillämpning av denna bestämmelse, och såvida inte annat avtalats, avses med uppfyllelseorten för den förpliktelse som talan avser

      — vid försäljning av varor, den ort i en medlemsstat dit enligt avtalet varorna har eller skulle ha levererats,

      — vid utförande av tjänster, den ort i en medlemsstat där enligt avtalet tjänsterna har eller skulle ha utförts.
   c) om led b inte gäller, ska led a gälla.

…”

8 Lydelsen av artikel 7 led 1 i förordning nr 1215/2012 är identisk med lydelsen av artikel 5 led 1 i rådets förordning (EG) nr 44/2001 av den 22 december 2000 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (EGT L 12, 2001, s. 1), vilken upphävdes genom förordning nr 1215/2012. Denna artikel 7 led 1 motsvarar dessutom artikel 5 led 1 i konventionen av den 27 september 1968 om domstols behörighet och om verkställighet av domar på privaträttens område (EGT L 299, 1972, s. 32; svensk utgåva, EGT C 15, 1997, s. 30), i dess lydelse enligt på varandra följande konventioner om nya medlemsstaters tillträde till denna konvention (nedan kallad Brysselkonventionen).

9 I artikel 17.1 i förordning nr 1215/2012, vilken återfinns i avsnitt 4 i kapitel II i förordningen, föreskrivs följande:

”Om talan avser avtal som har ingåtts av en person, konsumenten, för ändamål som kan anses ligga utanför hans affärsverksamhet eller yrkesverksamhet, gäller i fråga om behörigheten bestämmelserna i detta avsnitt, om inte annat följer av artiklarna 6 och 7.5,

a) om avtalet gäller köp av varor där betalningen ska erläggas i särskilda poster,

b) om avtalet gäller lån som ska återbetalas i särskilda poster eller någon annan form av kredit om lånet eller krediten var avsedd att finansiera köp av varor, eller

c) i övriga fall, om avtalet har ingåtts med en person som bedriver kommersiell verksamhet eller yrkesverksamhet i den medlemsstat där konsumenten har hemvist eller, på något sätt, riktar sådan verksamhet till den medlemsstaten eller flera stater, däribland den medlemsstaten, och avtalet faller inom ramen för sådan verksamhet.”

10 I artikel 18.1 och 18.2 i förordningen, som också ingår i avsnitt 4, anges följande:

”1. Konsumenten får väcka talan mot den andra avtalsparten antingen vid domstolarna i den medlemsstat där denne har hemvist eller, oberoende av var den andra parten har hemvist, vid domstolen för den ort där konsumenten har hemvist.

2. Talan mot en konsument får av den andra avtalsparten väckas endast vid domstolarna i den medlemsstat där konsumenten har hemvist.”

11 Lydelsen av artiklarna 17 och 18 i förordning nr 1215/2012 motsvarar lydelsen av artiklarna 15 och 16 i förordning nr 44/2001.

Förordning (EG) nr 593/2008

12 Skälen 7 och 17 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 593/2008 av den 17 juni 2008 om tillämplig lag för avtalsförpliktelser (Rom I) (EUT L 177, 2008, s. 6, och rättelse i EUT L 309, 2009, s. 87) har följande lydelse:

”(7) Denna förordnings materiella tillämpningsområde och bestämmelser bör överensstämma med … förordning … nr 44/2001 … och Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 864/2007 av den 11 juli 2007 om tillämplig lag för utomobligatoriska förpliktelser … (’Rom II’).

…

(17) När det gäller frågan om tillämplig lag när inget lagval har gjorts, bör begreppen ’utförande av tjänster’ och ’försäljning av varor’ tolkas på samma sätt som vid tillämpning av artikel 5 i förordning … nr 44/2001 i den mån försäljning av varor och utförande av tjänster omfattas av den förordningen. Franchise- och distributionsavtal omfattas av särskilda regler trots att de är tjänsteavtal.”

13 Artikel 15 i förordningen, med rubriken ”Laglig subrogation”, har följande lydelse:

”När en person (borgenären) har en avtalsgrundad fordran mot en annan person (gäldenären) och en tredje man är skyldig att prestera till borgenären, eller redan har presterat till denna för att uppfylla denna skyldighet, ska den lag som reglerar den tredje mannens skyldighet mot borgenären avgöra om och i vilken utsträckning den tredje mannen har rätt att mot gäldenären utöva de rättigheter som borgenären hade mot gäldenären enligt den lag som reglerar förhållandet dem emellan.”

14 I artikel 16 i förordningen, med rubriken ”Flera gäldenärer”, föreskrivs följande:

”Om en borgenär har en fordran på flera gäldenärer som är ansvariga för samma fordran och en av gäldenärerna redan helt eller delvis har fullgjort prestationen enligt denna fordran, ska den lag som reglerar gäldenärens förpliktelse gentemot borgenären även reglera gäldenärens regressrätt gentemot medgäldenärerna. Medgäldenärerna kan hänvisa till de invändningar de hade mot borgenären i den mån detta är tillåtet enligt den lag som reglerar deras förpliktelser mot borgenären.”

Österrikisk rätt

15 I 896 § Allgemeines Bürgerliches Gesetzbuch (civillagen) (nedan kallad ABGB) föreskrivs följande:

”En solidariskt ansvarig medgäldenär som själv har betalat hela skulden får, även utan att rättigheterna överlåts, kräva att de andra medgäldenärerna ersätter vederbörande i lika delar, såvida de inte har kommit överens om någon annan uppdelning.”

16 Innan 905 § punkt 2 ABGB ändrades genom Zahlungsverzugsgesetz (lagen om dröjsmål med betalning) (BGBl. I, 2013/50) föreskrevs det i nämnda bestämmelse att ”gäldenären, vid tvivel, på egen risk och bekostnad ska se till att betalningen erläggs till borgenären, på dennes hemvist (säte)”.

17 I 1042 § ABGB stadgas följande:

”Den som erlägger en betalning för någon annan, som den personen enligt bestämmelserna i denna lag själv skulle ha erlagt, har rätt att kräva ersättning.”

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågorna

18 Stefan Benkö, en österrikisk medborgare med hemvist i Österrike, väckte talan vid Landesgericht St. Pölten (Regiondomstolen i St. Pölten, Österrike) mot sin f.d. sambo Saale Kareda, estnisk medborgare bosatt på okänd adress i Estland, och yrkat betalning av 17 145,41 euro, jämte ränta, och ersättning för rättegångskostnader. Det framgår av begäran om förhandsavgörande att Stefan Benkö och Saale Kareda under år 2007, då de bodde tillsammans i Österrike, förvärvade ett enfamiljshus för 190 000 euro, som de sedan dess äger tillsammans med hälften vardera. Eftersom de inte hade några egna tillgångar tecknade de i mars 2007 tre lån, på 150 000 euro, 100 000 euro respektive 50 000 euro, vid en österrikisk bank för att finansiera detta köp och nödvändiga ändringar av fastigheten. Såväl Stefan Benkö som Saale Kareda var låntagare.

19 I slutet av år 2011 upplöste Saale Kareda samlevnaden med Stefan Benkö och flyttade tillbaka till Estland, till en för Stefan Benkö okänd adress. Hon slutade att bidra till återbetalningen av dessa lån från och med juni 2012, vilket innebär att Stefan Benkö sedan dess ensam står för återbetalningen av lånen. Genom den talan som väckts har Stefan Benkö yrkat att Saale Kareda ska förpliktas att, i enlighet med 1042 § ABGB, till honom återbetala de belopp som motsvarar de betalningar han gjort för hennes del till och med juni 2014.

20 Domstolen i första instans, Landesgericht St. Pölten (Regiondomstolen i St. Pölten, Österrike) kontaktade Estlands ambassad i Österrike för att få kännedom om Saale Karedas hemvist, men utan framgång.

21 Det ombud som utsågs för Saale Kareda för att ta emot delgivningar, gjorde en invändning om bristande behörighet, med anledning av att Saale Kareda hade sin hemvist i Estland. Enligt ombudet omfattas de faktiska omständigheter som Stefan Benkö angett inte av bestämmelserna i avsnitten 2–7 i kapitel II i förordning nr 1215/2012. Ombudet ansåg dessutom att den domstol vid vilken talan väckts, inte hade territoriell behörighet, eftersom den ort i vilken den bank vid vilken lånen tecknats, har sitt säte, och som motsvarar den ort där skyldigheten att återbetala dessa lån skulle uppfyllas, inte ligger inom domsagan för Landesgericht St. Pölten (Regiondomstolen i St. Pölten).

22 Denna domstol godtog detta argument och konstaterade att den saknade internationell behörighet för att pröva målet.

23 Stefan Benkö överklagade detta beslut till Oberlandesgericht Wien (Regionöverdomstolen i Wien, Österrike) som fastställde att behörigheten enligt artikel 7 led 1 i förordning 1215/2012 bestäms genom den ort där den avtalsenliga skyldigheten att återbetala ska uppfyllas, det vill säga, enligt denna domstol, gäldenärens hemvist. Landesgericht St. Pölten (Regiondomstolen i St. Pölten) var således internationellt och territoriellt behörig.

24 Saale Karedas ombud överklagade detta beslut av Regionöverdomstolen till den hänskjutande domstolen, Oberster Gerichtshof (Högsta domstolen, Österrike), och yrkade att det skulle fastställas att österrikiska domstolar saknade behörighet.

25 Mot denna bakgrund beslutade Oberster Gerichtshof (Högsta domstolen) att vilandeförklara målet och att ställa följande frågor till EU-domstolen:

”1) Ska artikel 7 led 1 i förordning nr 1215/2012 tolkas så, att en gäldenärs krav på återbetalning (ersättnings-/regresskrav) med anledning av ett (gemensamt) kreditavtal med en bank – när denne ensam har erlagt alla delbetalningar på lånet – mot den andra gäldenären i detta kreditavtal, utgör ett från detta kreditavtal härlett (sekundärt) avtalsenligt anspråk?

2) Om den första frågan besvaras jakande:

Ska uppfyllelseorten för det krav på återbetalning (ersättnings-/regresskravet) som en gäldenär har mot den andra gäldenären med stöd av det kreditavtal som ligger till grund för kravet fastställas
   a) enligt artikel 7 led 1 b andra strecksatsen i förordning nr 1215/2012 (’utförande av tjänster’) eller
   b) enligt artikel 7 led 1 c, jämförd med artikel 7 led 1 a, i förordning nr 1215/2012, enligt den lag som är tillämplig på den angripna rättshandlingen (*lex causae*)?

3) Om fråga 2 a besvaras jakande:

Utgör bankens beviljande av kredit den prestation som är karakteristisk för ett kreditavtal, och ska uppfyllelseorten för tillhandahållandet av denna tjänst således fastställas enligt artikel 7 led 1 b andra strecksatsen i förordning nr 1215/2012 efter bankens säte, när beviljandet av krediten uteslutande har ägt rum där?

4) Om fråga 2 b besvaras jakande:

Är den avgörande tidpunkten vid fastställandet av uppfyllelseorten för den åsidosatta avtalsprestationen enligt artikel 7 led 1 a i förordning nr 1215/2012,
   a) den tidpunkt då de båda gäldenärerna tecknade lånen (mars 2007), eller
   b) den respektive tidpunkt då den regressberättigade kreditgäldenären erlade de betalningar till banken, från vilka denne härleder regresskravet (juni 2012–juni 2014)?”

Prövning av tolkningsfrågorna

Den första frågan

26 Den hänskjutande domstolen har ställt sin första fråga för att få klarhet i huruvida artikel 7 led 1 i förordning nr 1215/2012 ska tolkas på så sätt att en talan om regress mellan medgäldenärer som är solidariskt ansvariga enligt ett kreditavtal är en ”talan [som] avser avtal”, i den mening som avses i denna bestämmelse.

27 EU-domstolen hänvisar, i syfte att besvara denna fråga, till den tolkning domstolen gjort av artikel 5 led 1 i förordning nr 44/2001 och artikel 5 led 1 i Brysselkonventionen, vilken även gäller för artikel 7 led 1 i förordning nr 1215/2012, eftersom dessa bestämmelser kan anses motsvara varandra (se, för ett liknande resonemang, dom av den 18 juli 2013, ÖFAB, C-147/12, EU:C:2013:490, punkt 28).

28 Av denna rättspraxis framgår att begreppet ”talan [som] avser avtal”, i den mening som avses i artikel 5 led 1 i förordning nr 44/2001, ska tolkas självständigt för att säkerställa att begreppet tillämpas på ett enhetligt sätt i samtliga medlemsstater och att ett käromål, för att omfattas av detta begrepp, måste grunda sig på en rättslig förpliktelse som en person frivilligt har åtagit sig gentemot en annan person (se, för ett liknande resonemang, dom av den 14 mars 2013, Česká spořitelna, C-419/11, EU:C:2013:165, punkterna 45–47, och dom av den 28 januari 2015, Kolassa, C-375/13, EU:C:2015:37, punkterna 37 och 39).

29 EU-domstolen erinrar i detta hänseende om att de anknytningskriterier som anges i artikel 5 led 1 b i förordning nr 44/2001 ska tillämpas på alla yrkanden som grundar sig på ett och samma avtal (se, för ett liknande resonemang, dom av den 9 juli 2009, Rehder, C-204/08, EU:C:2009:439, punkt 33).

30 Vidare ska alla förpliktelser som grundar sig på det avtal vars bristande uppfyllelse åberopas av käranden i sin talan anses avse avtalsförhållandet (se, för ett liknande resonemang, dom av den 6 oktober 1976, De Bloos, 14/76, EU:C:1976:134, punkterna 16 och 17, och dom av den 8 mars 1988, Arcado, 9/87, EU:C:1988:127, punkt 13).

31 Detsamma gäller skyldigheter som uppkommit mellan två solidariskt ansvariga medgäldenärer, såsom parterna i det nationella målet, och särskilt när det gäller möjligheten för en medgäldenär, som helt eller delvis har betalat den andra gäldenärens del av den gemensamma skulden, att genom att väcka en regresstalan återkräva det belopp som betalats på detta sätt (se, analogt, dom av den 12 oktober 2016, Kostanjevec, C-185/15, EU:C:2016:763, punkt 38). Såsom generaladvokaten har påpekat i punkt 31 i sitt förslag till avgörande skulle det nämligen, eftersom skälet till att denna talan har väckts har sin grund i avtalet, vara onaturligt att vid tillämpningen av förordning nr 1215/2012 bryta loss dessa rättsförhållanden från det avtal som gav upphov till dem och som utgör grunden för dessa förhållanden.

32 Även om bestämmelserna i förordning nr 1215/2012 ska tolkas mot bakgrund av förordningens systematik och syften (se, för ett liknande resonemang, dom av den 16 januari 2014, Kainz, C-45/13, EU:C:2014:7, punkt 19), ska även målet att tillämpningen av, bland annat, denna sistnämnda förordning och Rom I-förordningen överensstämmer beaktas (se, för ett liknande resonemang, dom av den 21 januari 2016, ERGO Insurance och Gjensidige Baltic, C-359/14 och C-475/14, EU:C:2016:40, punkt 43). Att göra den tolkningen att en sådan regresstalan som den som är aktuell i det nationella målet ska anses vara en talan som avser avtal, i den mening som avses i förordning nr 1215/2012, är även förenligt med detta mål om överensstämmande tillämpning. I artikel 16 i Rom I-förordningen knyts nämligen förhållandet mellan flera gäldenärer uttryckligen till det förhållande som finns mellan gäldenären och borgenären.

33 Mot denna bakgrund ska den första frågan besvaras enligt följande. Artikel 7 led 1 i förordning nr 1215/2012 ska tolkas på så sätt att en talan om regress mellan medgäldenärer som är solidariskt ansvariga enligt ett kreditavtal är en ”talan [som] avser avtal”, i den mening som avses i denna bestämmelse.

Den andra frågan

34 Den hänskjutande domstolen har ställt sin andra fråga för att få klarhet i huruvida artikel 7 led 1 b andra strecksatsen i förordning nr 1215/2012 ska tolkas på så sätt att ett sådant kreditavtal som det i det nationella målet, som ingåtts mellan ett kreditinstitut och två solidariskt ansvariga medgäldenärer, ska anses vara ett avtal om ”utförande av tjänster”, i den mening som avses i denna bestämmelse.

35 Enligt EU-domstolens rättspraxis innebär begreppet ”tjänster”, i den mening som avses i artikel 5 led 1 b i förordning nr 44/2001, vars lydelse är identisk med lydelsen i artikel 7 led 1 b i förordning nr 1215/2012, åtminstone att den som utför tjänsten utför en bestämd verksamhet mot ersättning (se, för ett liknande resonemang, dom av den 14 juli 2016, Granarolo, C-196/15, EU:C:2016:559, punkt 37 och där angiven rättspraxis).

36 Såsom generaladvokaten har angett i punkt 40 i sitt förslag till avgörande består utförandet av tjänsten, när det gäller ett kreditavtal som ingåtts mellan ett kreditinstitut och en låntagare, i att kreditinstitutet betalar ut ett belopp till låntagaren i utbyte mot en ersättning som betalas av låntagaren, i princip, i form av ränta.

37 Ett sådant kreditavtal ska således anses utgöra ett avtal om ”utförande av tjänster”, i den mening som avses i artikel 7 led 1 b andra strecksatsen i förordning nr 1215/2012.

38 Den andra frågan ska därför besvaras enligt följande. Artikel 7 led 1 b andra strecksatsen i förordning nr 1215/2012 ska tolkas på så sätt att ett sådant kreditavtal som det i det nationella målet, som ingåtts mellan ett kreditinstitut och två solidariskt ansvariga medgäldenärer, ska anses vara ett avtal om ”utförande av tjänster”, i den mening som avses i denna bestämmelse.

Den tredje frågan

39 Den hänskjutande domstolen har ställt sin tredje fråga för att få klarhet i huruvida artikel 7 led 1 b andra strecksatsen i förordning nr 1215/2012 ska tolkas på så sätt att ”den ort i en medlemsstat där enligt avtalet tjänsterna har eller skulle ha utförts”, i den mening som avses i denna bestämmelse, i det fall ett kreditinstitut beviljar en kredit till två solidariskt ansvariga medgäldenärer, om inte något annat har avtalats, är den ort där detta institut har sitt säte, även när det gäller att fastställa vilken domstol som är territoriellt behörig att pröva en regresstalan mellan dessa medgäldenärer.

40 Det ska i detta avseende, enligt EU-domstolens rättspraxis, fastställas vilken som är avtalets karakteristiska förpliktelse (se, för ett liknande resonemang, dom av den 14 juli 2016, Granarolo, C-196/15, EU:C:2016:559, punkt 33).

41 Såsom generaladvokaten har påpekat i punkt 45 i sitt förslag till avgörande, är den karakteristiska förpliktelsen, när det gäller ett kreditavtal, själva beviljandet av det utlånade beloppet, medan låntagarens skyldighet att betala tillbaka det utlånade beloppet endast är en konsekvens av långivarens prestation.

42 Förutom i det fall, som den hänskjutande domstolen har nämnt i sin fråga, att annat har avtalats, är den ort där tjänsterna har utförts, i den mening som avses i artikel 7 led 1 b andra strecksatsen i förordning nr 1215/2012, när ett kreditinstitut beviljar en kredit, den ort där detta instituts säte är beläget.

43 EU-domstolen erinrar – när det gäller frågan huruvida detta övervägande även är relevant när det gäller att fastställa vilken domstol som är territoriellt behörig att pröva en regresstalan mellan medgäldenärer som är solidariskt ansvariga för skyldigheten att återbetala – om att en sådan talan, såsom framgår av punkt 31 i denna dom, härleder sin grund från det kreditavtal som ingåtts mellan de solidariskt ansvariga medgäldenärerna och kreditinstitutet.

44 Av det ovan anförda – samt av de mål i form av förutsebarhet, enhetlighet och god rättskipning som förordning nr 1215/2012, enligt skälen 15 och 16 i denna förordning, eftersträvar att uppnå – framgår att artikel 7 led 1 b andra strecksatsen i denna förordning ska tolkas på så sätt att den domstol som är behörig att pröva en sådan talan är domstolen i den ort i medlemsstaten där detta kreditinstitut har sitt säte, i egenskap av uppfyllelseort för den förpliktelse som ligger till grund för en sådan regresstalan.

45 Den synpunkt som har uttalats av båda parterna i det nationella målet, enligt vilken de båda är konsumenter och därmed ska kunna tillämpa de behörighetsbestämmelser som föreskrivs för avtal som ingåtts av konsumenter i artiklarna 17 och 18 i förordning nr 1215/2012, saknar relevans. Såsom EU-domstolen har fastställt med avseende på artiklarna 15 och 16 i förordning nr 44/2001 är dessa bestämmelser nämligen inte tillämpliga på förhållanden mellan två konsumenter (se, för ett liknande resonemang, dom av den 5 december 2013, Vapenik, C-508/12, EU:C:2013:790, punkt 34).

46 Mot denna bakgrund ska den tredje frågan besvaras enligt följande. Artikel 7 led 1 b andra strecksatsen i förordning nr 1215/2012 ska tolkas på så sätt att ”den ort i en medlemsstat där enligt avtalet tjänsterna har eller skulle ha utförts”, i den mening som avses i denna bestämmelse, i det fall ett kreditinstitut beviljar en kredit till två solidariskt ansvariga medgäldenärer, om inte något annat har avtalats, är den ort där detta institut har sitt säte, även när det gäller att fastställa vilken domstol som är territoriellt behörig att pröva en regresstalan mellan dessa medgäldenärer.

Den fjärde frågan

47 Med hänsyn till svaret på den tredje frågan, saknas anledning att besvara den fjärde frågan.

Rättegångskostnader

48 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i det nationella målet utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den hänskjutande domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (tredje avdelningen) följande:

1) **Artikel 7 led 1 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1215/2012 av den 12 december 2012 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område ska tolkas på så sätt att en talan om regress mellan medgäldenärer som är solidariskt ansvariga enligt ett kreditavtal är en ”talan [som] avser avtal”, i den mening som avses i denna bestämmelse.**

2) **Artikel 7 led 1 b andra strecksatsen i förordning nr 1215/2012 ska tolkas på så sätt att ett sådant kreditavtal som det i det nationella målet, som ingåtts mellan ett kreditinstitut och två solidariskt ansvariga medgäldenärer, ska anses vara ett avtal om ”utförande av tjänster”, i den mening som avses i denna bestämmelse.**

3) **Artikel 7 led 1 b andra strecksatsen i förordning nr 1215/2012 ska tolkas på så sätt att ”den ort i en medlemsstat där enligt avtalet tjänsterna har eller skulle ha utförts”, i den mening som avses i denna bestämmelse, i det fall ett kreditinstitut beviljar en kredit till två solidariskt ansvariga medgäldenärer, om inte något annat har avtalats, är den ort där detta institut har sitt säte, även när det gäller att fastställa vilken domstol som är territoriellt behörig att pröva en regresstalan mellan dessa medgäldenärer.**

Underskrifter